

и ся скрилъ далечъ въ горизонтъ тѣ. Старецъ тѣ изумень, клюмнѣлъ съ главѣ.

— Видѣ ли отче? видѣ ли чудо то? . . . питали го ученици тѣ.

— Водете ма у дома! отговорилъ тѣ намръщено. — Сега азъ треба само да умрѣ; нѣма вече каквѣда видѣ.

Види ся, твърдѣ много го е поразило това събытіе, и съзнаніе то за силѣ тѣ на наукѣ тѣ, неволно ся вмѣкнило въ устарѣлѣ тѣ му душѣ.

Сѣщо такыѣ екземпляры на незнаніе и наивно любопытство, ся срѣщѣтъ и между сановны тѣ калугеры, кои съставѣтъ мѣнастырската власть, само у тяхъ то има чорбаджійскы, началническы блясъкъ. Ако такъвъ калугеринъ и да пита за нѣщо, то— съ достоинство, като че това той отъ давно време го знае и пита само отъ това, че нѣма що да прави. Въ собственны разсѣждения отъ кѣмъ науки тѣ, той ся не вдава, на вѣрно отъ това, че ся бои да ся не излѣже и съ това да падне предъ очы тѣ на мірянинъ тѣ. На умъ тѣ ми е, единъ пѣтъ, въ събраніе то на проестосы тѣ, подкачи ся дума за Кытай и за работы тѣ, кои въ послѣдніе време имъ отвори Англіѣ. Този разговоръ особенно интересува одного отъ проестосы тѣ, кой то до тогава, види ся, и не е мыслялъ че сѣществува такава стѣна като Кытай. На другый тѣ день, той парочно доде пакъ при насъ и, ушѣ мимоходомъ, из'ново поведе дума за Кытай. То ся знае, ный му отговарѣхъ, и старецъ тѣ си отива. На третый день— сѣщата исторіѣ, и тѣй— почти сѣкы день. Начне ли да ся мръкнува, чуваме тракане на чехлы по стѣлбѣ тѣ и на врата та ся показва старата и дѣбела фигура на „Кытай.“

— Горѣщо днесъ?

— Да, горѣщо.

— Ами, въ Кытай, да ли и тамъ е горѣщо?

— Много.